

Tsead Bruinja - Dat het zo hoorde

*tong zeg dat afstand vorm is
tong hef op*

Deze bundel verscheen juni 2003 bij Uitgeverij Contact en werd in juli 2004 herdrukt. Eind 2008 werd de bundel uit de handel gehaald. Exemplaren zijn bij de auteur te koop voor € 5,- tijdens optredens zo lang de voorraad strekt.

U SLIKT

hier bent u
hoort u
hier

de kraag hoog
de hond mank
het pak krap

van schaaap
net van wiel
wat spint dat

u knikt
kijk
u knikt

knikt u
dan knak
ik

ik laat u
uw hond mank
uw pak krap

u knikt
ziet u
u knikt

denk je dat we opnieuw kunnen beginnen
jij en ik na wat er is gezegd over ons

denk je dat de afstand die we hebben afgelegd
valt te vergeten

dat we alle slijtplekken van waar we
hebben gezeten al onze vormen
over het hoofd kunnen zien

nu komt het erop aan de koffie is gedronken de maan is aan de hemel gehangen
nu komt het erop aan zij houdt haar adem in haar adem ligt in longen besloten
hij mag het denkt ze hij mag het hij mag het nu mag hij het maar als hij wacht
hij mag het denkt ze ook als hij wacht mag hij het maar dan voorzichtig

nu komt het erop aan de wijn is geschonken sterren pinnen het donker hemelkleed vast
nu komt het erop aan hij wijst naar buiten om te zien wat ze van de tekens vindt
nu mag het hoe hij het ook zou willen het mag het kan er staat iets te gebeuren
nu komt het erop aan hoe vertaalt hij haar lach en de houding van haar schouders

nu komt het erop aan dit maakt het stemmoment overbodig

waar is dan de gorgelman met kloden in zijn keel
in het kasteel in het kasteel

waar is dan de klier met de hanentred
in de bak in de bak

waar is de sjoelkampioen met het onechte kind
in de zaal in de zaal

waar is de hand met het mes
achter je achter je

waar is de film met het happy end
daarna daarna

hoe kom ik van a naar b
we weten niet we weten niet

waar is dan de gorgelman met kloden in zijn keel

APPELS KOPEN

kruimelig rijp verdriet spiegelt haar
in de bakken van de marktkoopman

delicaat is zij die van appels houdt
hij ziet dat hij ziet haar weerbarstig

lachend om zijn zoetzure grappen
`t liefst trekt hij een knipmes nu

en toont haar de helften ruwe pit
ze twijfelt voor wat lijkt een vruchtloos uur

krap aan haalt ze de laatste bus

als zij naar het danshuis gaat
draagt ze een mand vol rode wangen

daar aan haar zongekleurde armen
bedelen kindmannen hangend
om watervrucht mee naar dakhuis dak

maar zij komt voor het dansen
als zij komt
 komt ze voor het dansen

als zij komt gaat alles dansen
mag een gospelgilletje over komen varen
uit het zuiden van tabak ver amerika

mijn slotheupen willen wiegen
zich in haar leegte wagen
tot dageraad me komt breken
en zij weer naast me slaapt

hij gaat naar de markt
koopt kersen en aardbeien
zo warm is het dat hij
ze verbergt voor de zon
voor zon en maden

op een vergeetplek
vangt het gisten aan
hij eet ze en rent de stad
door haar beeltenis
schittert
als kaapgedrag
in bekende gezichten

ik fluister mezelf toe de namen
dit zijn haar heupen dit zijn haar tenen

ze heeft geklopt gewacht gearzeld
en is binnengekomen

nu ik haar wegstuur

legt ze haar hoofd
in haar handen
begint geduldig
zichzelf te vertragen

voor Tonnus Oosterhoff

een kwal licht op in de zee
roep niet

een stoel staat leeg in de kamer
kan niet tegelijk op de stoel en de bank

we gaan naar de brug naar
geleidelijk een nieuwe toonsoort

kom je de zon roept
ja ik ga mee

'hello texas'

de bureaustoel roept ook
armleunig trekt ze
een bedelkleed aan

het licht helpt met een stralend
gezicht witgoud bladerhuis
naar de ondergang

binnenzon is ook goed
het kussen zacht genoeg
voor dijend zitvlees

veert het
ja alles veert

dag
dag

NA HET FEEST

laat de wereld nu maar vloeibaar worden laat de stemmen opkomen als ze slaapt het glas is gebroken
beschonken gaat het dromen te zee opent het water is dronken mijn lachen was hard te hard mijn
draagkracht bracht traag ratelende telefoons ten gehore mijn spraak droop van wanden af en kietelde
gastentenen kon het ze niet kwalijk nemen dat mijn gezicht me in de steek liet als ze me aankeken
schaamlachte ik mij paars en moest alweer naar boven om iets anders aan te trekken langs het ramen lappen
het stokstijf braken van dagen het vervormen van haar gezicht in mijn gedachten alsof ze niet meer van mij
houdt dadelijk vliegen de verwijten de tranen en vaders bespringen paradepaardjes terwijl ze zich gewillig
laten bijschenken ik draal ik draaf naar beneden dacht ik het feest is af maar ik nog midden in het gedruis de
fraaie wagens praalden met inzittenden en ik wuif dag mensen dag gasten iemand nog wat mee van
overgebleven eten ik had dat nog willen zeggen wentelen met sterren door in de spaak gereden nachten had
ik willen zeggen ik had willen zeggen let niet op mijn woorden laat tolleren wat tussen ons tot stilstand komt in
bevroren blikken en trek dan je bek maar open ik zal me bij het gezegde voegen en zacht aan je haren trekken
mijn vacht verkopen me op ons gesprek toeleggen met een en al oor je de rug toekeren zodat je mijn kont
kunt kussen en mijn paarden mennen

het blijft bij me echt bij me ook als jij je een weg baant weg met kapmeswapen weg van mij met een ander
begint aan te pappen ook als mijn gehoor van je stem verstoken blijft trek ik mij je gelijk aan je slapende
gelijk

golfplaten daken mosdaken met blekende was lakens en natte knijpers die dansen in wind een mensenhand
of hoofd nergens te bespeuren maar wel roestvrij stalen schoorsteenpijpen oranje rode pannen met van boven
naar beneden iets zwarts achtergelaten regen open deuren dichte gordijnen de schone was hangt buiten en
takken groeien graaiend naar waar ze kunnen ontwrichten stenen muren daarbinnen hij denkend aan
zwembaden badpakken gluren en na de koffie drinken zwembaden spieken over de randen van
aankleedhokjes gettoblasters klonken als betonnen vierbaanswegen onderdoor reden jongensstemmen hij kan
het horen maar zij trekt aan wat hij bewaart achter zijn tralietanden en laat zijn lamme tong weer lopen terug
naar het dorp waar hij woelachtenlang dorstig wakker ligt
mes in de buik van een hongerige god

TONGVAL

het bos knelt om nauwe stadsschoenen die in ondiepe
weilandkuilen regenwater zacht verder laten zinken dan de lucht
spiegelen kan hij lacht zijn tanden bloot en bekijkt
tevreden rouwranden die kleurloos dwarrelen boven
nagelriemen resten echte boter drongen zich op aan
speekselklieren ledigden tong van wrok ontspanden
buisvisie kriebelden met fladdertriolen de maagwand
zodat hij middenin het dorp stond te blaten zalig de
snelwegbrokkenpiloot heilig de geduldige verkeersagent
verstopt in de schaduw van het viaduct het reldraad
dat om parken moet gespannen ja zei hij om zich heen kijkend
hier moet alles nog lang hetzelfde vreemdenangst
hoog in het vaandel met veel vlagvertoon gemêleerde
genenpoelen verafschuwd bloed afgenomen bewaard
en eens per maand gecentrifugeerd vindbaar in het nauw
gedreven het blonde het blauwe geormerkt liefst geel

in het ziekenhuis roept een spook de kamers af
klopt op witgelakte triplex deuren met kralentas
knielt naast het hoge bed en vangt een diepe zwanenzang
aan zwakken laten zich omkopen sterken forceren met
koude ogen laten poolkappen groeien trotseren
met gewapende betonpilaren weke ruggengraat
angst kruit van bed naar bed door muren heen
en valt met de stervenden samen als geliefden in zomers
veerkrachtig gras als de mageren hen met een jawoord
ter wille zijn kan van de familie geen bedankje af
nee de altaarstukken die ze creëert wordt geen vrijage
gegund maar hardnekkig met klepogen en trilspieren
genegeerd de snerpende verplaatsblikken voelen zich verstijfd
gebiologeerd willen niet mee komen karvrachten
lamgeslagen spraakgebrek worden op de staart getrapt
trekken in konvooi weg begluurd door treurende knotsen
knopende wilgen levenslust kleeft bumper aan bumper
weg van het ziekenhuis weg leid ons naar de meubel
boulevard en doordeweekse wekkerdwang

RAMSOEP MET STOOTGARNALEN

knuffelstreken brandden gaten door zolders
zoals sigaretten vallen door strak pantystof
eerlijk gezegd had ik een spannender pad naar
de dood verwacht dan dit moeizaam verjaren
in spaans benauwde vale zomerdagen waarop
ik machines enthousiast voor me zie werken

gietijzeren armen weerbaar
met tomeloze precisie zonder falen

dat ik eelt snijd uit graven
randen afteken met naald en garen
bedachtzaam de zachte huid toedek
waarmee ik werd geboren

bloeiende knoppenhanden hangende hamsterwangen
heerlijke eersteling uit een geworteld boerengeslacht

wat hier zetelt is een landerig bestaan
waarmee valt te pralen al is de soepele knecht
er met de rondborstige meid vandoor
en staan de grutten op het fornuis te verschalen
immer ben ik de man via wie de kanalen
de pachter van geluk en de afstandbediening
de man voor welke de vrouwen
te dorp batterijen halen

de kapitein van het roze luchtschip wil moeiteloos kelderen
zegt hij om zijn lief en haar doodskist te omhelzen hoopt
haar te treffen daar op de bodem van de oceaan tussen doorzichtige
bedoelingen die lampionvissen als lichaam dragen

korianderlikeur druppelt van zijn lippen nu hartzeer met kromme
kolf in het foedraal aan het piratenpistool zeurt
de zweedse kok eerste wakker eerste aan ontbijt
kronkelt als een sidderaal over de vloer rond de tafel

de behaarde poten van knoestige kogelvrije harde bonken
waar niettemin bloed door stroomt de kajuit lekt
hij likt zout van zijn pols hongert naar buskruid fluit een jazzy

akkoord trommelt op het holle been zaagt het roer af en keurt
de voorsteven te bemand om het hoofd boven water
vuurt de zevende uit de colt die van nooitverwacht en mijn
vader was een koeienjongen en een hoerenjong ik werd voorbereid

in een hellige keuken daar zou niets goeds van komen nou ja
een dag op een veld met een picknickmand en een schilferige
elfennacht die later als een kruik vol kriebels uniformjaren
dienstbaar verlichtte een handtast onnodig achttē mondhoeken

optrok het is aan dovemansoren aan vier knuisten op hol
geslagen de romantiek die hij belichaamde krijgt een doodskus en
het schip trekt een geul op weg naar een roestige haven
waar hij kranig pleit voor een horde zeemanslijken met juiste
grove korrel

ik zag de zachtste geesten van mijn geweten generatie
hun doorzichtige harten afschminken achter glas
de piste was leeg het bloed had geronnen
het zaagsel was verworden tot een teer verenkleed gevuld met

gaten in de kleedkamer vlogen draken over stormachtige hoofden
achter ruggen om speelden plagerige engelen
met droeve resten blikken aureolen die ze aan de staart
van de jongste hond knoopten het keien kletsen te boven

zag ik jongensogen mannenkassen uitblinken
en later gedooft verbleekt als afgedane wikkels
van chocoladerepen half gesmolten
alles in een optreden gegeven deze nakomelingen

uit een verworpen schoot wier moeders vergeefs
hunkeren naar vadermoord en wier publiek
nog met ribben en modder op een draadloze dag
langzaam moet worden uitgevonden

inclusief onbegrip kwam ik gesneld naar moeder aarde later dan het mysterie haar intrede had maar ruim op tijd om jaloers jachtig toe te kijken hoe ik ik wou dat ik twee jezussen was aan wetenschaps laatste avondmaal de wijn schonk en het brood brak ik stond versteld zo pijnloos werd ik opgenomen dat een zeurderig gevoel van onverradenheid mij bekreep dat geitenmelk onmogelijk zou sussen vragen omringden me zoals wie brengt op een dwaalspoor deze rechtschapenen wie zal mijn gevallen lot vervolmaken en stuurloos stak ik van wal in mijn dweperige *barge* zag daar geen bal noch hoorde dolfinen spreken meldde en passant de oorlog aan deze radelozen die zich eindelijk rap onbegrepen het vragenvuur aan de schenen zouden weten erger nog hoeveel moeite het kost om open deuren te breien en niet in theatrale hysterie tot de hemel te schreien vader vader waarom hebt gij mij zo vroeg begrepen breng nu toch dit doodse verlangen te duiden tot bedaren

OUWE JAS

aan je schouders hing ze bedelaarster muf geurende verschansing
kwam naar je toe om haar te verscheuren
dan begin je weer over hoe ze voortdurend wissels op je leven trekken
en je het spoor bijster je woorden verscheept zag mooie treurige boel was dat

en omdat het met vrouwen niet mag en ik mijn benen ben vergeten
jij ze niet wilt nemen wil ik ze verlezen hier in de nacht 't kaarslicht laten wakkeren
het beeld vertekenen niemand zal zo dik doen met deze krieltaal als ik

baarde het je zorgen de oplossing kwijnend te moeten verdienen
pruil maar pruil je had nee op spalken de ochtend krakend nog kunnen halen
maar 't miezerde en 't vroor iets zat je tegen een schakelaar ging om

als ik u was zou ik snel zijn radio's spreken elkaar tegen
gehoor past zich aan kaas schaافت zweet
en huid staat hitte af

STAPT ZE IN EEN PLAS

dus dus zij daar heen
met haar zware lijf
puik wiebelend gewicht
nooit leunend op de as
kop als een rood bietje
bietje zweet onder de mouwen
van de bruine bloemetjesjurk
worsteningertjes om het handtasje
met het geld knotje in
hoedje op
schoenen gepoetst
snor geschoren en
snotterend afscheid genomen
zij daar heen
met dat zware lijf
puik wiebelend

BRIEF

voor je een oprit met duimendik vers rood grint
het zal knisperen onder je laarzen
aan weerszijden van dit begin wit beschilderde palen
met reflectorstrepen die wachten op hoe koplampen
strelen over de houten wielen zonder wagen
hun spaken en ijzeren banden nu samen
half verzonken in de aarde

in de verbouwde boerderij aan de smal kronkelende landweg
huizen een deel van je dromen
en spoken achter het lichtelijk vergeelde vitrage van de ramen
van toen je vader nog rookte en in de stenen
kraakt het langzaam van herinnering aan warmere dagen
van vloeibaarheid en zonnwind

je denkt aan hoe de jongen 's avonds
het hout voor de allesbrander uit de schuur moest halen
hoe je van een programma als dallas nog zonder reclame
dan een deel moest missen

ziet hoe jij en je vriendje op een woensdagmiddag
in een wedstrijdje
wie het verst kan pissen
naast de sloot dampende gele stralen
op het eendekroos plaatsen
en verdwijnt zoals je kwam
door twee trotse zwarte gaten

DIRECTEUR VAN DE ZON

hij scheen de baas van een prachtig brandend huis
men zegt het behang was geel nicotine
het hart van buiten is het hart van binnen
vlammend rood zegt men vlees in het licht is rood

maar als je door mijn aderen kroop
en me deelde dan ben je die ene
die zich in het na de lamp uit
voor de slaap klaarmaakt de trap op gaat

van wie een hand rust op een schakelaar
van wie de avond steeds het lichaam met
donkerrood verzet en twijfel vult

de kleur van vertrek het zwart dat past
om een spook van voor voorbijganger
de kleur van iemand iemand
die zomaar een woonkamer verlaat

een man staat voor mijn deur
met een hopeloos wonder
voor een zachte prijs

langsheen vallen voor hem
onmerkbaar
tien zich aan elkaar vergrijpende
jonge stellen ik denk
liefde is weer hier
nu ze terug is zullen we
kunnen maken
dat ik weg kan komen maar
hij staart me rechter in de ogen

haalt wat van de prijs
en oppert dat ik ermee
zou kunnen leuren

wat lonkt ze aantrekkelijk
z'n verouderde vreugde

kan ik dit niet aannemen
en ermee naar boven
zeulen

een jas aan
een pad op
een kant uit

WOUTER EN DE DINGEN

wouter doorgaans lieten de dingen
me met rust maar sinds ik jou lees

beginnen ze te kletsen en te praten
erger ik me eraan dan beginnen ze
te blaten en dat is niet het raarste
wouter maar dat toontje dat spreekt
me tegen als een vrouw van wie
het moeilijk houden is heb je daar
ook zo'n zwak voor dat heb je dus gegeven
en dat zul je ook achterlaten een kwetterend
vrouwengezicht dat ontevreden
vanuit stoeptegels, soepblikken
en bloemkelken een beetje alsof
je wat aan het krabbelen even
verveeld een paar lijntjes trekken
in de marge het moet onherkenbaar
het mag niks worden
en er dan toch vanachter twee
puntjes met een streepje eronder
een boeman tevoorschijn komt
uit bloemige kindergordijntjes
wouter het kijkt me aan

stroomde mijn blik voorheen
nog als romig toetje
door de straten nu kietel ik
als ijverige kwebbelbeek
langs de vreemdste dingen
die als een troeteltroelstra
op voetstukken belanden

weet je wouter
vaders kun je makkelijk wegduwen
heb je kinderen

op een avond stak de zon
z'n laffe ledematen
achter een wolk
en liet het blaffen
van de regen
ik liep halverwege
tussen een huis en de edah
en daar begon een bos narcissen
met preken iedereen liep door
niemand reikte een zeepkist aan

oranje zei het bloempje
oranje sokken je liefste
je droeg ze weken

welke orde roep je me toe
vraag ik me af

als het nu maar geen padden

gaat regenen

wouter ik ga terug naar mijn werk
iets over tien redenen om te stoppen
met bewegen je leest het nog wel

AAN MIJN ONBEKENDE LEDEMAAT

de aarzeling van mijn voetstappen wordt gewogen
door de stenen van de straat ze zei je moet niet langer
tegen me spreken en heel mijn hebben en houden
zakte weg tussen de regels ik heb niets toe te voegen

ik kom je vragen of je naar de plek komt waar ik
zal wonen er rijdt geen trein in die richting hoop ik
dat iets je ernaartoe drijft vraag ik je achteloos
wil je niet weten hoe ik haar noem je zegt

stofophetuithangbordplek ik zeg nee veeg
maar weg ik noem haar lijmplek pleisterplaats
en ook naadloze vergeetplek of stukzonderargwaan
`s nachts droom ik haar harteloos bij elkaar

aan het ontbijt groet ik haar dan fabriekfantoom met
dag verassingwond daar tussen de open gordijnen
wacht al een poosje mijn onbekende ledemaat
ik heb er gezocht naar waar je van me bent afgesneden
maar je aanwezigheid valt niet te bepalen met plaatsen

niet in namen kan ik je terughalen niet in de zee
de herinnering is het ideaal geworden het ideaal
is een hangplek waar geen treinen uit rijden
stofophetuithangbordplek zei je

toe zeg dat je komt en niet met lege handen
dat je mijn dagen komt breken als de maan

niet het water klotsend tegen de waalkade
een wedstrijdje in onstuimigheid met in de zon mij
vervang zij in trein met vingers op toontoetsen
dans met haar het spoor af zingt de trein vrijdag
pakmannen hopen op vertraging en kreeftgang
en kijken kijken als de tijd niet stoppen wil
zetten ze in op de nacht ieder kiest daarvoor
zijn visitekaart ik zou gaan voor ogen
om die te bewaren voor de droom
alles zal dan volgen haar hele lichaam
in fanfare erachteraan

DE KAMER

het martinikerkhof

de kamer met haar deur naar het plein
de kamer met haar muur van heilig
de kamer met haar vloer van groen

ik wil met je praten
over wie ik ben

de kamer met haar stenen bewaker
de kamer met haar bank van dorst
de kamer met haar bomen van hang

wil je weten
wie ik ben

de kamer met haar vogels van nest
de kamer met haar lucht van dak
de kamer met haar toren van lucht

ik ben hier
ergens ben ik

nacht was wapen dat ons bij elkaar bracht
grommende bruinen brommende witten
heilig grijs brandend in woestijnblikken
we grepen naar hard besmet gereedschap

de maan was klok achter wiegende bomen
de maan was testbeeld dat we konden dromen
ze duwt zee voor zich uit zeggen ze
ze roert broei door storm zeggen ze

we namen posities in ik hoorde
ademgeschiedenis ruisen door instrumenten
onzichtbare marconisten stuurden onderhuidse berichten

het bleven prille antwoorden op schreeuwerige behoeftes
we gingen dieper
dieper

als je lang genoeg naar sneeuw kijkt gaat je huis vliegen
als je lang genoeg naar ruis luistert ga je geloven
dat er iets is dat daar leeft daar dieper
dieper

we namen posities in
als witte parels schoten onze lichamen door het water

DOOR ROOD

(Langston Hughes - 'The Negro Speaks of Rivers')

zij laat rood lopen
door negen levens van persoonlijke revolutie
het laten van rood in tint maar niettemin

het rood van neergaande zon achter het rood
het rood van dode oude steenfabriek gebakken rood
voor haar begint leeftijd te tellen na de dood
rood gehakt door de spaken van damesfiets
ik heb gelezen hoe het over het groen van haar
modderige uiterwaarden loopt op wit papier
in een flinterdunne korst zwart droogt

ze heeft me rood laten zien
met woorden van diep donker vloeiend
rood

IK ZEI IK ZIE DE ROOS ALS EEN WRAK IN AANBOUW

wie woont er in de mantel van het zwarte licht
en bruist rood door mijn bloeddagen
is het de vleugel waaronder ik lag
die nu verwaaid als as spookt met zwaard en degen
die fluitend gaat door mijn modderige sluipheden

is het verleden in de gedachte aan een mens
te gieten te verdoemen of te verheerlijken
in ieder geval je te laten beheersen

wie woont er in de mantel van het blauwe licht
ik kroop als een kind over de harde vloer
op zoek naar haar lach een glimp ik
zat op mijn knieën en bad maar wist niet
waar ik me toe moest richten om haar gezicht

te zien was niet te leven was er te zijn geweest
te hebben gemorreld aan iets wat op een geheim leek
en dan betrapte door een god zo samen

ik woon in de mantel van het gouden licht
haar hand rust op mijn rug en kust de
zwavelgele puist door mijn eigen heden
spook ik kuis met vleeshanden en kook
haar naam uit de herinnering van water

tevoorschijn komt de spiegel van zouten zuilen
ik adem tegen het glas roep
en het huis verandert geen spat

over de blank houten vloer spreid ik dan haar jas
wrijf mijn neus erin als een hond ver van jacht
en getroost speels moegestreden hopeloos tevreden
val ik in slaap ik val

zo zijn haar armen open als gebarsten wijnvaten
is hij de halm van na de dorst van voor de dorst
zet hij zijn mond op een kiertje

ze is er nog niet
hij begint alvast

o hopeloos gezicht dat ik op het punt sta te verliezen
blijf bij me als ik over klanken hobbel en gecorrigeerd
het woord verkeerd uitspuug dat ik in mijn betoog
zo oeverloos op zoek naar spanen ga

toen ze me onder het eten aankeek een verhaal begon
en verhaal beginnen met toen is de regel
vroeg ik me af hoe ze dat in films doen maar
haar hand werd een pad en mijn pad was vorkend

toen onze vingers tongen waren hoe kom je anders
op zo'n beeld zaten haar heupen op slot ik zocht
in haar mond om de sleutel maar haar hoofd
was een karretje op westernrails
twee mannetjes pompend

nee nee toen onze vingers tongen waren leefden
de ratelslangen niet mee
ik spuugde daarom maar niet in mijn handen
en kromp ineen

in haar schouders begraven bleven
haar schouders wonderlijk genoeg
haar schouders

wolf loopt naar het water
welke wond likt het water

eerst smaakt de bodem
naar honger of naar dood

ik spuug op alle lijken
van mijn vader

lazer op met u ik hannes
door het pad over de brug

ik duik in een zee van
herfstbladeren door fotoalbums

ik pest de zilte zee met
bitterzoete chocolade

kijk maar hoe de rivier haar weg niet weet
en ik de vissen het net intrap
vissen chocolade net
vissen net

vissen

hoe er vanuit alle hoeken van de lege kamer
naar hem wordt geschreeuwd de wezel ziet
de stutten niet de ezel kent zijn stukken niet
hij rent ik val iemand liep door het huis
om het licht uit te doen en het gebeurde

de dingen kleefden niet goed aan mijn
twijfelende handen zochten liever de vloer
ik dacht een vriend riep op mooie dagen
tik ik tegen de bodem van de put
aan de onderkant hoor je een echo
van heb ik jou daar

iemand liep door het huis
en deed de lichtjes uit
en het gebeurde

uit het donkerste kwam een stem
uw rubberboot is met vriend en al
verloren de golven waren van glas

gras het brak zijn val ik ren en val
wezel ziet de stutten niet

de zoon die de muren breekt van het huis
is de zoon van het huis
zijn vader wijst de zoon wijst
geen van hen durft te vergeten
de zoon die de muren breekt is de zoon
van het huis is de muur
de moeder is de vloer van het huis
de vader is niet het huis maar soms
is de deur de vader is de vader
de groet bij de deur de deur
is nooit de zoon de zoon is zo snel
is de zoon de hoeder van de droom
de zoon is de zoon en zo snel
of is de droom de kroon op het huis
de lach op het gezicht van de zoon
is niet de enige droom van de moeder
maar ze koestert de muur de zoon
is de muur hij koestert het huis
zijn lach is de kroon

ik zei ik zie de roos
als een wrak
in aanbouw

ze zwierde aan de kroonluchters
boven de romige hapjes

met een vorkje porde ik van alle kanten
in het gebakje

vat vol ongenoegen dat ik ben
inclusief slenterhart dat al twee dagen
zijn plek niet meer kent

en ik maar denken
ik liet haar gaan maar niet zonder
slag of stoot geen letter hortte uit mijn mond
ik stotterde alleen rook

toen ze zei dag ik hou van je
riep ik heel hard tegen het plastic ivoor
dag telefoon
dahaaaaaag

doe mijn jas uit
maak boord los
medailles de deur uit

spaanders op de deurmat
hier is iemand geweest
hier is iets gebroken

doe mijn jas aan
klop deurmat uit op de buitenmuur

de telefoon
ik doe geluid na
ik hinkel

vanaf twee kindertekeningen
(wie heeft die gemaakt)
kijken papegaaien me aan

portret naast vaas
op houten tv kast is er nog
ik lijk erop

was er zo weinig mee te nemen
op de bank vind ik een lange haar
bijna de mijne

geur in dekens
lijkt niet op mij

ze sturen licht naar mijn lampen
ik schrik ervan

dit leven is zo constant een mooi ding
dat het zonde is haar te verlaten
kom naai nog geen zakken

aan mijn doodshemd hier is iets gebroken

TONG

wat ik wens
een helder hart
voor een donkere nacht
oren die stoppen met huilen
luisteren naar het dommelende schip
lied dat weer aan lippen
toekomt

er zingt een trein
door dit modderige landschap
door deze grijze lucht
er zingt een trein
aan weerszijden
van het doorkruiste
groeit gestaag
de stapel
witte veren

tong wat is je beroep
riet in de saxofoonmond
twijfelhart in rode torsowond
tango die in bloedhoofd woont

tong wat is je beroep
tong zeg dat afstand vorm is
tong hef op

lopend slaap ik mijn dagen door
in vitrines van data en kozijn
zie ik mij mij mij en mij

de wind toetst de ramen
het beeld danst voorbij
ik duik dieper in mijn kragen

wie komt er naast me
veegt voeten op de bovenlip
wie trekt het ooglid
op en speurt naar volk

lopend slaap ik door mijn dagen
de wind toetst de ramen met
geur van vers brood vraag ik
wie komt en wankelt er naast me

wie komt er kijken
en roept volk

STENEN JAS

in welke stenen jas kom ik bij haar thuis
en op welk uur sluit ik de deur voor het laatst
spiek ik in de spiegel naar sporen speuren
haar steile vingers door mijn flarden gezicht

trekken mijn handen haar huid strak
ontrimpel ik hoe lang we niet
haar gang die van een vreemde
weer

ik kom thuis in de jas van de keizer
kies in de hoek zit de bedelaar
die ik schieten kan spiegel
hij is er geknipt voor
hij draagt mijn gezicht

op welk eiland hang ik mijn jas
en in welke hand leg ik mijn gezicht
trekken haar handen mijn huid strak

speuren haar vingers
speuren mijn vingers

met een bezem geslagen worden door een vrouw
ik word direct lui als je dat zegt
genoeg beveiligd
kom op verdwijn met mij

net zo hard
net zo snel

ik snijd de bochten anders aan
hoe bedoel je dat
hoger zet ik in en

ik liet schoenen maken
naar mijn voet
maar uiteindelijk
rijdt ik op één die je zo in de winkel kunt krijgen
zo in de winkel geloof je dat
en dan nog een beetje in de oven

thuis ligt het zoontje
die zog zegt zog zegt het zoontje
en de sproei prikt in de borst van mijn vrouw
ze werkt weer thuis loopt alles op rolletjes

hij houdt het vol dankzij zijn kind
zal er staan
want ik wil het eerst zien

had ik het geweten
dan waren de koters
eerder gekomen

belt u later maar terug
de schoenen moeten uit de oven
mijn vriendin moet haar medicijnen
alles loopt op rolletjes
ook de honger
van het kind
zien

GRONINGEN

als op het lichaam schip in de nacht
de roeiers het zeil volmondig bolblazen
en de rusteloze reiziger in zijn huls
niet langer een warm slaaphuis vindt

vraag ik me af hoe stil staan de stenen
bij het ademen van deze stad
als ik onder het hout het kraken hoor
onder het kraken sist de as

buigen mijn vingers zich over dit lichaam
sussen de noodwoning de verdwijnbarak
en de muze danst hoerig op de horizon
op het hoofdkussen van de gele straat

sterf zegt mark ik smeeek begin
en vraag me af hoe stil staan
de stenen bij het ademen van een stad
en mag ik deze huid van haar bewonen

als ik haar bezing

DANS MAAN DANS VER

dans maan dans ver
dak dakt je kruis mak
dak dakt de krans vaal

vielze
vielze

ja ze viel zielsveel
en de maan kletterde hard
mijn dans was niet dak
genoeg mijn lopen rende
uit de hand

ze zit
ze zit

de maan danst danst niet ver
dak dakt kruis mak
dak dakt de deur

gehinnik
ze licht zet
mijn hak uit de tent

dak dakte kruis mak
ik lach weer
ik lach

nooit wordt iets zo ver vergeten
dat het niet meer kan worden bedacht
als de herinnering kwijnt verdwijnt komt
de verbeelding en schildert haar lach

ik weet niet wat ze zei toen ze me
voor het laatst kuste zoals ze sprak
maar slaap zij die de broeder
van de dood is verhief mijn
grafstemming tot een jubelzang
op het eerste

waarna ik sliep brak en vergat

het draait om bomen en rotsen
het draait om welk gewaad ze draagt
als ze danst

bij die laatste kus
een vlucht van tongen

was haar gewaad nacht

waarna ik sliep brak en vergat

INHOUD

U SLIKT

denk je dat we opnieuw kunnen beginnen

APPELS KOPEN

hij gaat naar de markt

ik fluister mezelf toe de namen

een kaval licht op in de zee

NA HET FEEST

golflaten daken mosdaken met blekende was

TONGVAL

in het ziekenhuis roomt een spook de kamers af

RAMSOEP MET STOOTGARNALEN

de kapitein van het roze luchtschip wil moeiteloos kelderren

ik zag de zachtste geesten van mijn geweten generatie

inclusief onbegrip kwam ik gesneld naar moeder aarde

OUWE JAS

STAPT ZE IN EEN PLAS

BRIEF

DIRECTEUR VAN DE ZON

een man staat voor mijn deur

WOUTER EN DE DINGEN

AAN MIJN ONBEKENDE LEDEMAAT

niet het water keltsend tegen de waalkade

DE KAMER

nacht was wapen dat ons bij elkaar bracht

DOOR ROOD

IK ZEI IK ZIE DE ROOS ALS EEN WRAK IN AANBOUW

wie woont er in de mantel van het zwarte licht

zo zijn haar armen open als gebarsten wijnvaten

wolf loopt naar het water

hoe er vanuit alle hoeken van de lege kamer

de zoon die de muren breekt van het huis

ik zei ik zie de roos

doe mijn jas uit

TONG

lopend slaap ik mijn dagen door

STENEN JAS

met een bezem geslagen worden door een vrouw

GRONINGEN

DANS MAAN DANS VER

nooit wordt iets zo ver vergeten